

taren la minoria aludida per apoiar una proposició d'aquesta mena, però té que tenir en compte sempre que vulguin censurar una conducta i vulgui buscar el jui de l'opinió, que no tan sols són els seus correligionaris els que opinen dintre l'Ajuntament, sinó que també hi ha uns homes que, desposseïts de tota fòbia busquen el bé per Vilanova, deixant de part aquests partidismes tan obcecats que no miren de perjudicar una part del poble que s'en gaudeix sols per a produir un cop de bombo.

Aquesta minoria, que no és pas catòlica ni molt menys, que si va mantenir el seu punt de mira va ésser perquè avui no hi ha a Vilanova un centre o agrupació on les dones de les classes necessitades puguin anar a adquirir aquests coneixements complementaris necessaris per a la llar, que en les Escoles Obreres es donen, i que mentres no hi hagi una organització pariona, no és pas l'Ajuntament l'indicat per a minvar els mitjans per al funcionament d'aquestes.

A més, el cronista vol deixar entreveure la diferència de criteri entre quiscun element d'Estat Català, però tampoc fa remarcar que si va votar en contra va ésser amb la condició exclusiva de què l'Ajuntament crei un Ateneu femení per a suplir les Escoles Obreres.

Per això és que la minoria al·ludida va votar a favor. Nosaltres anàrem a l'Ajuntament prometent un programa de cultura a profit dels que pels seus pocs mitjans no poden despendre's dels cabals necessaris per adquirir-la; per això creiem que suprimint les Escoles Obreres faríem un tort a les nostres promeses, i això, encara que cert sector no ho cregui així, és obrant amb un recte concepte de dignitat.

Es així com s'escriu la història.

X. X. X.

FRONTERES

Cal fer desaparèixer les fronteres! Aquesta és la rèplica dels nostres enemics als ideals nacionalistes. I dit això queden tan descansats, com si s'haguessin tret una llosa de plom de sobre, i un somriure mofeta es dibuixa en els seus llavis com si haguessin dit una sentència que ens ha de deixar bocabadats.

Els que això diuen es creuen més avançats que nosaltres en el terreny de les idees internacionalistes, perquè ignoren que el nostre nacionalisme és tan avançat com puguin ésser els seus ideals.

Precisament per aquesta raó som nacionalistes i ens oposem al domini d'una nació sobre una altra nació, d'una raça sobre una altra raça, d'uns homes sobre uns altres homes. Ni els pobles ni els homes han d'ésser esclaus, tots els

humans han de tenir el mateix tracte. D'aquesta manera, lluitant per que cessi aquesta dominació, fem internacionalisme, perquè fent de Catalunya una nació lliure contribuim a que sigui lliure la humanitat, avui encara sotregajada per l'imperialisme històric i amb l'amenaça de l'imperialisme feixista.

Cal que els pobles adormits despertin, que les nacionalitats mortes ressuscitin, per incorporar-se al moviment reivindicador de les masses proletàries que ha d'assenyalar una nova era en la història de la humanitat. El fracàs del capitalisme és una cosa ja tant indiscutible, després de la crisi mundial que estem sofrint, que ningú pot oposar-se a la marxa triomfant dels idearis obreristes.

Per això no hem d'ésser pas indiferents, sinó que hem d'ajudar amb totes les nostres forces a que s'acceleri el pas de totes aquelles idealitats que pretenen fer una societat més justa que la nostra.

Nacionalistes d'avançada volem que desapareixin les frontetes econòmiques que s'oposen al progrés de la humanitat, però les fronteres espirituals no s'esborraran mai, perquè és una creació de la Natura. Aquestes fronteres no sols no s'oposen a l'universalisme, sinó que el fan encara més viable. El que hom ha de combatre és aquell nacionalisme rescosit que fa el joc de la reacció i no té altre finalitat que fer-ne un baluart, perquè les doctrines renovadores no hi fructifiquin, contràriament al nacionalisme català que obra de bat a bat les portes a tots els ideals que socialment tendeixen a renovar per evolució o per revolució la vida dels pobles.

El poble català és el que està més preparat dels pobles d'Ibèria per incorporar-se a la vida internacional, socialment parlant, i per aquesta mateixa raó no és just que hàgim d'esperar que els nostres veïns es posin al nostre nivell per fer el camí conjuntament. Catalunya ha de fer la seva vida, i aquesta no pot estar lligada a la d'altres nacionalitats més atrassades, encara que per aquelles injustícies de la història estigui sota el seu domini. Aquest domini polític cal acabar-lo de la manera que sigui, per evitar que ens frenin les nostres ànsies d'avançar decididament pels camins del progrés. Volem que les portes del Pirineu s'obrin d'una vegada per treballar de cara a Europa, no de cara a Africa, com hem de treballar encara.

Sabem que aquesta és una empresa gran, que trobarem grans obstacles, que potser el nostre camí serà ensangrentat, però val la pena d'oferir el màxim sacrifici per deslliurar un poble que sent com el que més, les ànsies d'alliberament de la humanitat.

Aixís pensem nosaltres, companys internacionalistes

JOAQUIM SALA

Anís Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

De l'Ajuntament

Sessió 17 de desembre

Discussió del pressupost

Es passa a l'ordre del dia, i després d'haver passat les cerimònies rituals, es planteja immediatament la qüestió del pressupost per a l'any 1932.

Com informació devem dir que el pressupost vinent té la mateixa fesomia que els que es feien en temps de Dictadura, i que una noia maca tan sols té una ambició: poguer presumir força. No hi ha cap interpelació fins que s'arriba a l'augment de pressupost del sou de l'Alcalde; intervenen Planas, Pla i el mateix Alcalde, defensant l'augment d'aquest sou i exposant les seves raons; intervé Lleó, dient que pels comentaris fets per tots els regidors actuals en temps de Dictadura, quan es va acordar retribuir l'Alcalde, feia un mal efecte que fossin ells qui ara augmentessin aquest sou.

Cridà molt l'atenció la proposició assignant una subvenció per les Escoles Obreres, la qual portà un debat bastant llarg, manifestant la minoria federal que tractant-se d'un centre de tendència religiosa, ja no se n'havia de parlar i suprimir-li la subvenció; fou repelida aquesta opinió pels regidors Segalà i Urpí, els quals posaren de manifest que fins que Vilanova s'hagués dotat d'un centre sinònim, però laic, no es podia retirar tal subvenció. Sigué també necessària una explicació detallada d'Urpí respecte la subvenció dels Escollapis, i la relació que existeix entre l'Ajuntament i dita institució religiosa; després d'haver-se manifestat el senyor Urpí, semblà que la gent es serenés una mica, com de fet, tal com es llegia, feia posar els cabells de punta que encara s'anessin subvencionant aquests senyorets de les faldilles negres.

Referent a la Comissió del vi, s'obra també un curt debat, i com que ja són quasi la una, es suspén la sessió per a continuar-la el dia següent.

Continuació de la sessió anterior

Celebrem que el Secretari s'hagi fet ressò del nostre prec, i si ens és per-

més, voldriem avui criticar l'Interventor en la seva manera de procedir; direm que quan no deu haver d'intervenir i està callat, fa molt bon paper, però quan li demanin unes dades que sigui ell qui les degui donar, contesti als regidors en la forma que és deguda i no amb la insolència que ha gosat fer-ho en alguna oportunitat.

Es parla de les Ordenances de Cobrança, quedant en la mateixa situació anterior, i amb l'astoració dels que escolten, ens trobem que havent reduït les despeses, tenim de pagar els mateixos impostos; en canvi s'augmentà el pressupost amb una partida sobre rotatge per destinar-ho exclusiu a la pavimentació de carrers. Així s'aprovà el pressupost vinent, i farem esment que, com s'havia acordat en la sessió anterior, es discutí la proposició de Lleó sobre els obrers parats, i manifestà el Secretari que no es podia escurçar la propina dels empleats perquè arribés a poguer emplear tots els obrers parats, ja que es trencaria un acord municipal, i això reportaria molta feina. S'entreu que el Consistori ho creu així, ja que no sapigué dir res en contra i en favor dels nostres parats.

WEISS UND SCHWARZ

Teatres

Fòrem invitats per la Joventut del Pòsit de Pescadors per assistir a la vetllada teatral que tingué lloc el dia 25, baix la direcció artística d'en Josep Harris.

Es posà en escena el drama en quatre actes, *La mort civil*, original d'en Paolo Giacometti i traduït al català per en Lluís Viola i Vergés.

Quedàrem molt ben impressionats per la bella actuació i fidel interpretació dels protagonistes, que demostraren posseir qualitats artístiques i una bona voluntat en el seu comès.

Sobresortiren les senyorettes Joaneta Juncosa, en el seu difícil rol d'*Emília*, seguint en mereixements la seva germana Margot interpretant el paper de *Rosalía*; també és de remarcar la tasca de Teresa Nolla, que interpretà el paper d'*Agata*.

Els actors estigueren bé, en conjunt, tots, essent de remarcar les actuacions dels senyors Font i Roset. Molt bé Mauri i Ferrer, i especialment, en el tercer i quart acte, el Sr. M. Vidal.

En finir l'obra foren molt aplaudits per l'encert amb què actuaren, veient-se obligat el director Sr. Harris a sortir a saludar al públic.

Celebrem que la Joventut del Pòsit tingui el bon encert en escollir les obres que siguin escrites en la nostra parla, ja que així palesen el sentiment necessari que cal per interpretar un paper amb amor. Desitjaríem que aques-